

Письменниця Вікторія Гранецька з Вінниці виклала своє бачення « ТОП-5 нових українських книжок, про які хочеться говорити ». Перше місце в цьому рейтингу посів роман «Хмарочос» Валентина Терлецького , про який письменниця написала наступне.

Новий роман молодого запорізького письменника Валентина Терлецького спричинив гучний резонанс в читацьких колах раніше, аніж встиг опинитися на полицях українських книгарень. По-перше, твір було відзначено на минулорічній «Коронації слова» почесним дипломом «Вибір видавців». По-друге, неабияк заінтригувала тема, обрана автором: до влади в невеличкій країні приходять малоосвічені маргінали, серед них – такий собі синьомордий міністр культури, що береться навести лад в мистецькому житті країни шляхом введення тотальної цензури. Утисків зазнає література, музика, живопис, кінематограф. Творча еліта країни об'єднується в «Сотню нескорених» й опиняється на даху одного із столичних хмарочосів, погрожуючи скоїти масове самогубство, якщо безглузді заборони не буде скасовано. Є над чим замислитись, чи не так? Тож на цей роман дійсно чекали.

Події відбуваються у вигаданій країні під символічною назвою Юналія (водночас один з героїв книги – літератор Сергій Зарудний – описує їх у власному романі, і його вигадана країна зветься Україною). Взагалі, твір Валентина Терлецького перенасичений персонажами – на противагу злісним українським юналійським чиновникам перед читачем постає барвиста юрба з місцевих письменників, поетів, рокерів, кіношників, скульпторів та живописців – кожен із власними амбіціями, шкідливими звичками, симпатіями й антипатіями (мою читацьку прихильність одразу завоював епатажний художник Арсеній Квітницький з почтом та колоритний кіноактор ромського походження Іон Маручану). Трохи поступаються чоловікам у яскравості змалювання жіночі персонажі роману – як то домогосподарка Валя (бліда тінь свого геніального чоловіка Маркіяна Богущака), егоїстична красуня Міла (і чого її занесло на той дах?), мовчазна скрипалька Жанна Жарова (її характер лишається для читача таємницею). Найбільш завершеним є образ юної поетеси Соломії Коць (хоч іноді автор стає надміру сентиментальним щодо її численних достоїнств:)

Однак зупинитись радше треба на тому, чого в романі нема, бо саме це надає твору Валентина Терлецького той глибокий підтекст, що його полюбляють вишукувати поважні літературні критики. А нема персонажів з народу (журналісти й родичі митців не рахуються) – тих, для кого, власне, й твориться все мистецтво. Без них (глядачів-читачів-слухачів) будь-який витвір втрачає своє значення. Адже трагедія не в тому, що справжнє мистецтво заборонено чинною владою (такі прецеденти в історії були). Справжня трагедія в тому, що те мистецтво виявилось без потреби людям. Ні, вони начебто слідкують за подіями на даху, але… не втручаються. Складається враження, що їм байдуже. Чи не мали б вони (так само, як і митці) вибратись на той хмарочос, аби відстояти своє право читати, слухати, споглядати справжнє? Оце, мабуть, від такого й хотів застерегти нас автор. І це йому, без сумніву, блискуче вдалося.